

Втративши в результаті вимушеного переїзду житла, значної частини нажитого за попередню життя майна, переселенці зберігають єдиний капітал - професійні знання, вміння і навички. Для багатьох з них професія, робота за фахом - це безцінний капітал, за допомогою якого російські переселенці сподіваються повернути собі (і своїм дітям) позитивну соціальну (етнічну і громадянську) ідентичність, реалізувати найважливіші для них потреби в самоповазі і самореалізації.

Коли навколишній світ перестає бути зрозумілим, починається пошук того, що допомогло б відновити його цілісність і впорядкованість, захистило б від труднощів. За цих обставин все більше людей (навіть молодих) починають шукати підтримку в перевірених часом цінностях свого етносу, які в даних обставинах виявляються найнадійнішими і зрозумілими. Результатом стає посилення почуття внутрішньогрупової єдності і солідарності. Через усвідомлення своєї приналежності до етносів люди прагнуть знайти вихід зі стану соціальної безпорадності.

Молодь як соціальна група в широкому розумінні субкультура, яка має свої особливості стану та освоєння культури [1, с. 166]. І ця субкультура на кожному етапі розвитку суспільства об'єднує та розвиває досвід попередніх поколінь, інтегруючи його, що позитивно впливає на соціальний прогрес. Слід визначити, що основною функцією молоді є трансформація соціокультурної спадщини з минулого в майбутнє на тлі метаморфоз розвитку суспільства. Таким чином, тимчасово переміщена молодь є ресурсом для всіх регіонів країни, який об'єднує всі компоненти соціальної системи для її подальшого формування та успішного подальшого розвитку.

Отже, ми можемо зробити висновок що, успішна адаптація це процес входження в нову культуру, а не асиміляцію з нею. Процес входження в нову культуру передбачає поступове засвоєння зразків поведінки, норм та її цінностей. Проблеми соціокультурної адаптації тимчасово переміщеної молоді постають перед нами у вигляді ключових питань регулювання розвитку регіонів. Економічна та інтелектуальна віддача людських ресурсів тим вища, чим вище рівень соціальної адаптації до нових умов життя. Успішна адаптація можлива лише за умови підтримки свого безпосереднього оточення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Боринштейн Є.Р. Особливості соціокультурної трансформації сучасного українського суспільства: Монографія.– Одеса «Автоспінт», 2004.-400 с. Злобіна О., Тихонович В. Суспільна криза і життєві стратегії особистості. – К.: Стило, 2001. – 238 с.

2. Научная библиотека диссертаций и авторефератов disserCat <http://www.dissercat.com/content/sotsialnaya-adaptatsiya-migrantov-k-sotsiokulturnoi-srede-regiona#ixzz58cVgPsIH> Подпоринова, Наталья Николаевна Социальная адаптация мигрантов к социокультурной среде региона

Прохорец Ірина Миколаївна (Одеса) – старший викладач кафедри рисунка, живопису та архітектурної графіки Одеської державної академії будівництва та архітектури

Міхова Лариса Миколаївна (Одеса) – старший викладач кафедри рисунка, живопису та архітектурної графіки Одеської державної академії будівництва та архітектури

ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО КЛІМАТУ В СТУДЕНТСЬКИХ ГРУПАХ

Для успішної організаційної та виховної роботи в колективі студентської групи куратору необхідно враховувати особливості характеру та поведінки кожного студента. Психологічні дослідження допомагають куратору позначити характер обов'язків, який найбільше відповідає особистим якостям студента і його авторитету, виявити фактори і причини нездорового психологічного клімату в колективі на ранній стадії розвитку для можливості його корекції. Психологічні дослідження можуть стати необхідними, не тільки для розподілу суспільних обов'язків в групі і призначення старости, а також для складання характеристик студентів. Куратору студентської групи необхідно враховувати особливості

характеру і поведінки кожного студента для успішної організаційної та виховної роботи в колективі.

Процес навчання у вищому навчальному закладі полягає не тільки в отриманні знань і досвіду, які пов'язують студента з його майбутньою професією, але ще і дозволяють йому самореалізуватися, навчитися правильно, вибудовувати міжособистісні контакти, а так само навчитися самовиховання. Цей етап життя людини можна вважати одним з найважливіших кроків соціалізації людини. Під соціалізацією розуміється "процес і результат засвоєння і активного відтворення індивідом соціального досвіду, здійснюваний у спілкуванні і діяльності". У студентському віці задіяні всі механізми соціалізації: це і освоєння соціальної ролі студента, і підготовка до оволодіння нової соціальної ролі, пов'язаної з майбутньою професією, і механізми соціального впливу з боку кураторів і викладачів студентської групи. Так як студентський вік характеризується прагненням до самостійності, свободи вибору життєвого шляху та ідеалів, незалежності, навчання в вузі є потужним фактором соціалізації особистості студента. Сприятливе становище студента в навколишньому середовищі, в студентському колективі сприяє нормальному розвитку особистості. Куратор повинен піклуватися про створення такого психологічного клімату, який би сприяв найбільш повного творчого саморозкриття кожного члена студентської групи. Спільність цілей в отриманні вищої освіти, єдиний характер праці - навчання, спосіб життя, активну участь в громадських справах вузу сприяє виробленню у студентів згуртованості. Це проявляється в різних формах колективістської діяльності студентів.

Протягом початкових курсів складається студентський колектив, формуються навички і вміння організації розумової діяльності, усвідомлюється покликання до обраної професії, виробляється оптимальний режим праці, дозвілля і побуту, встановлюється система роботи з самоосвіти і самовихованню професійно значущих якостей особистості. Соціалізуючий вплив на особистість студента надає сама студентське середовище, особливості студентської групи. Поведінка людей в групі відрізняється від їх індивідуальної поведінки. За рахунок формування і підпорядкування груповим нормам і цінностям поведінку членів групи стає схожим, проте можливо і зворотний вплив. Окремий член групи, як особистість, може виявляти потужний вплив на всю групу в цілому. У студентській групі відбуваються динамічні процеси структурування, формування і зміни міжособистісних взаємин, розподілу групових ролей, висування лідерів і т.п. Всі ці процеси роблять сильний вплив на особистість студента, на успішність його навчальної діяльності та професійного становлення, на його поведінку. Тому дуже важливо розуміти і враховувати особливості студентської групи при організації навчальної діяльності.

Дослідження психологічного клімату в студентських групах виявляє, що рівень успішності і становище студентів у навчальній групі залежить від рівня сформованості міжособистісних стосунків в ній. Виявлено, що студенту легше вчитися в групах з більш диференційованої і більш стійкою структурою взаємин. Діяльність студентської групи виступає тією основою, на якій складається взаємини між її членами.

Таким чином, знання індивідуальних особливостей студента, на основі яких будується система включення його в нові види діяльності і нове коло спілкування, дає можливість куратору успішно сформувати студентський колектив. Тому дуже важливим моментом є перетворення студентської групи в колектив і прилучення недавнього абітурієнта до студентських форм колективного життя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Идобаева О.А. К построению модели исследования психологического благополучия личности: психолого-развитийный и психолого-педагогический аспект. Вестник ТГУ.- 2011.- № 351.- С. 128-133.
2. Гончаров А. В. Изучение влияния самоотношения студентов на выбор стиля поведения в конфликтном взаимодействии. Вестник Адыгейского государственного университета. Серия «Педагогика и психология».- 2009.-Вып.4.- С.233- 238.
3. Маралов В. Г. Основы самопознания и саморазвития. - М.:Академия, 2004.-256 с.

4. Эриксон Э. Идентичность: юность и кризис. - М.: Прогресс, 1996.-С.80-85.

5. Роджерс К. Р. Взгляд на психотерапию. Становление человека. – М.: Издательская группа «Прогресс», 1994. – 144 с.

6. Райс Ф. Психология подросткового и юношеского возраста. – СПб.: Питер, 2000.- 624 с.

7. Левит Л. З. Эвдемония: жизнь для героя Современная зарубежная психология. - 2013. - № 1. - С. 69-75.

Чекуріна Оксана Валеріївна (Одеса) - аспірантка кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності ДЗ «Південноукраїнський національний університет імені К. Д. Ушинського»

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕДАГОГА

В умовах сучасного прогресу у всіх сферах соціального та економічного життя ,ринок праці потребує конкурентоспроможності майбутніх фахівців. В останній час все частіше у вимогах до претендента на вакантне робоче місце, роботодавець приділяє увагу таким вимогам - як стресостійкість. Це ще раз підтверджує той факт що майбутній педагог повинен бути не тільки досвідченим, а ще емоційно стриманим та мати особливий підхід к кожній дитині.

Виховання і навчання підростаючого покоління, підготовка його до дорослого життя завжди були одним із найважливіших завдань спільноти.

Досвід формувался віками ,збагачувався новими здобутками , систематизувався та передавався від одного покоління до іншого. З часом із усієї сукупності знань про особливості і шляхи успішного виховання і навчання виокремилась наука педагогіка. Термін «педагогіка» походить від давньогрецьких слів pais (paidos) - дитя і ago - веду. У Давніх Вавилоні, Єгипті, Сирії «пайдагогос», тобто вчителями-вихователями найчастіше були жерці, а в Давній Греції –найрозумніші, найталановитіші вільнонаймані громадяни. Їх називали «педононами», «педотрибами», «дидаскалами», «педагогами». У Давньому Римі цю роботу доручали найосвіченішим державним чиновникам, які багато мандрували, знали іноземні мови, культуру і звичаї різних народів.

У процесі розвитку педагогіки структурно виокремилися три її аспекти. По-перше, вона є наукою, яка має свої об'єкт, предмет, принципи, закономірності. По-друге, це практика, яка допомагає вирішувати складні педагогічні проблеми, що виникають у навчально-виховному процесі. По-третє, педагогіка є мистецтвом, що вимагає творчого натхнення вчителя для досягнення майстерності педагогічного пливу [1, с. 231].

Сучасна зарубіжна педагогіка охоплює різноманітні течії, які узагальнено можна звести до філософського, психолого-педагогічного, соціального напрямів.

Розглянемо один з цих напрямів :психолого-педагогічний .Його репрезентує експериментальна педагогіка. Її представники-німецькі педагоги Вільгельм Лай (нар. 1926), Ернст Мейман (1862-1915) та ін.- запропонували спиратися переважно на експериментальні методи дослідження. Це дало змогу по-новому зрозуміти проблему співвідношення педагогічної теорії та практики; розширити зв'язки педагогіки з іншими науками,зокрема з психологією і соціологією; перенести акцент з особистісних на соціально-економічні чинники виховання і навчання дитини [1, с. 241].

Успішність професійного навчання, а в майбутньому – професійної діяльності, зумовлюється, передусім, мотивами вибору професії. Саме тому в теорії і практиці професійної освіти велика увага приділяється діагностиці професійних інтересів і нахилів, мотивів вибору професії, формуванню позитивного ставлення до професії, а відтак і мотивації успішного професійного навчання. З цього випливає, що особливо важливим для педагогів є вміння формувати в учнів і студентів мотиви навчальної діяльності, управляти ними. Для цього педагогу самому необхідно усвідомити її сутність, знайти шляхи адекватного донесення до розуміння учнями. Загальними принципами управління